

цето, разрови огнището, извади една главня и я мушна въ сламения покривъ. Когато излѣзе вѣнъ, колибата пламна.

Запѣхѣна дотича баба Тиша отъ черковата и сърдцето ѝ се сви и тѣй остана, като видѣ, че гнѣздото ѝ изгорѣ. Но тя не вдигна ржка да прокълне незнайния човѣкъ, който запали колибата.

Съ сълзи на очи тя почна да пѣпри съ тояжката си черното пепелище. И както ровѣше, усѣти, че тояжката опрѣ о камѣкъ. Наведе се бабичката да види каква е тая плоча, повдигна я и, като я отмѣсти, предъ очитѣ ѝ се жлѣтна едно гърне имане.

Ангелъ Каралийчевъ.

АЗЪ И БАБА

Баба реши и заплита
Златнитѣ ми кждри гжсти,
Панделка изъ тѣхъ преплита
Съ треперливитѣ си прѣсти
И надъ мене е навела
Тя глава си сребробѣла.
— Бабко мила, я кажи ми
Що си толкозъ побѣлѣла?
— Дете мое свилокосо,
Азъ бѣхъ нѣвга златокосо,
Младо, гиздаво момиче.
Но снѣжинки ме снѣжиха
По главата много зими:
Тѣ ѝ златото изтриха
И я цѣла посребриха.

Ст. Цанкова—Стоянова

